Nr. 16

22 april 1961
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS
van de Rebellenclub

Slim is beter dan sterk

Die middag was het allesbehalve druk aan het kleine dubbele pompstation van John Roscoe, dat vijf kilometer buiten de stad was gelegen. Dat was niet zo erg, want het was hem eigenlijk meer begonnen om zichzelf enige bezigheid te verschaffen dan om er veel voordeel van te hebben.

„Ik ben te oud om nog op het land te werken. Maar om rustig te zitten en af en toe benzine in een auto te laten lopen, daartoe ben ik heus nog wel in staat," had hij tegen zijn zoon gezegd, toen deze heftig geprotesteerd had, omdat de oude man na zijn zeventigste verjaardag nog iets wilde doen.

„U kunt kalmpjes bij ons komen inwonen, vader," had Fred gezegd. „Heel uw leven hebt u hard gewerkt, wat rust zou u voor de verandering geen kwaad doen."

Maar de oude man had hardnekkig geweigerd en had spottend gezegd: „Te oud ? Als iemand mij kan bewijzen, dat ik last van de ouderdom heb, dan krijgt hij aanstonds mijn beste stuk land cadeau. Ik geef toe dat ik wat stijf in mijn gewrichten ben, maar mijn hoofd gebruik ik heus beter dan menige jongeman."

Hij zat nu rustig in het zonnetje te prakkezeren en zijn krant te lezen, toen hij in de verte een auto hoorde naderen. Enkele ogenblikken later zag hij een wagen in vliegende vaart komen aanstuiven.

„Die idioot rijdt ver over de honderd," bromde hij. „Het is meer dan gek! Als die het er levend afbrengt..." Plotseling klonk er heftig geschuur van banden op de weg en vóórdat John Roscoe goed en wel wist wat er gebeurde, hield de wagen op het grind voor de benzinepomp stil.

„Werken je pompen ?" schreeuwde de man achter het stuur tegen Roscoe.

„Denk je soms dat ik ze als sieraad heb laten zetten, jongeman ?" klonk het nijdig van John terug.

Hij bekeek de prachtige, grijze auto. Ja, 't was zeker een mooie, dure wagen.

De vreemdeling stuurde nu het voertuig naar een van de pompen, terwijl hij in z'n haast er bijna tegenop reed.

„Hee, hee, bedaar wat!" waarschuwde Roscoe. „Benzinepompen kosten een heleboel geld, zelfs voor iemand, die zich zo'n duur wagentje kan aanschaffen als u! Wat wenst u ? Benzine, olie ?"

De jongeman keek naar John en begon toen te grinniken.

„Neem me niet kwalijk," verontschuldigde hij zich. „Ik heb haast, dat is alles. Een beetje eenzaam hier, hè ?"

John Roscoes boosheid was al weer gezakt.

„Ja, dat wel. Ik maak alleen maar zo nu en dan een praatje met mijn klanten. Dat is al mijn afleiding!"

„Ben je niet bang ? Je mag wel een vuurwapen bij je dragen."

John Roscoe antwoordde: „Ik heb geen wapen nodig. Ik wens niemand neer te schieten."

De jongeman lachte vals. „Je hebt gelijk, oudje, volkomen gelijk!"

Nijdig keek Roscoe op en staarde toen eensklaps in de loop van een pistool dat op hem werd gericht.

„Ik heb geen klein geld op zak en de politie zit me op de hielen," stiet de vreemdeling er haastig uit. Doe de tank boordevol en vul de olie bij."

John gehoorzaamde, lichtte de kap op en vulde de olie bij.

„Voor benzine naar de andere pomp, deze werkt niet!" zei hij kort.

De man wachtte, totdat het pijltje van de benzinemeter „vol" aanwees.

„In orde," schreeuwde hij, terwijl John de dop erop schroefde. En weg was hij in een wolk van stof en grind.

John Roscoe keek hem na, toen de wagen in de bocht van de weg verdween, en ging toen weer rustig zitten. Daarna verliep alles precies zoals hij verwacht had. De politieauto's lieten niet zo heel lang op zich wachten. Twee wagens kwamen aanrijden, kort nadat de vreemdeling vertrokken was.

„Hebt u ook een grote, grijze auto gezien, bestuurd door een jongeman ?" schreeuwde de bestuurder van de eerste wagen.

„U bedoelt dat jongmens, dat vanmorgen in Topeka een bankoverval heeft gepleegd ? Ja, hij is net hier geweest, 't klopt nauwkeurig met zijn beschrijving uit de krant. Zelfde wagen en hetzelfde nummer!"

De agenten luisterden oplettend.

„Hoeveel voorsprong heeft hij ongeveer ?"

De oude man kauwde op een strootje.

„Haasten jullie je maar niet," antwoordde hij. „Hij zal wel ergens op de weg staan en schelden op zijn wagen en op mij." De oude man had kennelijk schik in het geval.

„Hij probeerde gratis olie en benzine te krijgen," lachte hij. „Ik heb een speciale pomp voor het bijvullen van de radiatoren en die is aangesloten op mijn regenbak. Daar heeft hij benzine van gekregen. Ik denk, dat er in zijn filter net genoeg benzine was voor één à twee kilometer, daarna moet hij op water rijden."

MUG en MIK

DE SPORTHELDEN

Mijn vader is geen struikrover

ALS IN EEN DROOM GING AMY NAAR HAAR KAMER OM DE KOFFERS TE PAKKEN.

MET BEVENDE HANDEN PAKTE ZE HAAR BEZITTINGEN UIT DE KAST.

EEN DIENSTMEISJE BRACHT HAAR NOG WAT ETEN...

EVEN LATER VERLIET ZE HET SCHOOLGEBOUW, NAGEOOGD DOOR HAAR NIEUWSGIERIGE MEDESCHOLIEREN.

ALLEEN DOLLY RENDE NAAR AMY TOE OM AFSCHEID TE NEMEN.

TOEN HET RIJTUIG WEGREED, FLUISTERDE MEVROUW OAKLEY MET EEN LERARES.

MAAR AMY DACHT DE HELE LANGE REIS NAAR HUIS NIET AAN ZICHZELF.

ZE DACHT VOORTDUREND AAN HAAR VADER. HIJ ZOU HAAR NATUURLIJK KUNNEN VERTELLEN, DAT DE GERUCHTEN VALS WAREN.

HET WERD AL SCHEMERIG, TOEN DE KOETSIER STILHIELD EN MET Z'N ZWEEP WEES.

OM DE HOEK VAN DE OPRIJLAAN STOND INTUSSEN IEMAND TE WACHTEN.

EEN GEMASKERDE RUITER MET EEN VUURWAPEN IN DE HAND!

DE GEMASKERDE PIRAAT

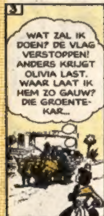

OLIVIA LIEP MET DE VLAG VERDER LANGS DE KREEK. MARY VOELDE, DAT ZE GOED HAD GEDAAN, ONDANKS DE GEHEIMZINNIGHEID VAN OLIVIA EN HAAR BROER. EVEN LATER ZAG ZE OLIVIA TERUGKOMEN.

Olivier en de roverhoofdman

KORTE INHOUD: Olivier Crow, leerling-tamboer, is aan boord van de Zeeleeuw, die Engelse troepen naar Italië brengt. Op de kade heeft hij reeds moeilijkheden gehad met vaandrig Boscowen. Hij dient bij dezelfde compagnie als zijn oom, sergeant Trott, wiens dochtertje Pollie ook meereist. Twee heren, Alan en George, hebben hem gevraagd een geheim document mee te nemen voor Zucconi op Sicilië, die in Engelse dienst is. Hij mag er met niemand over spreken, waardoor hij weer in conflict komt met de vaandrig. Na aankomst te Syracuse gaat hij naar de herberg waar hij Zucconi kan vinden. Deze blijkt echter tegen Engeland te spioneren; hij zet Olivier gevangen en bij een poging van Pollie om hem te bevrijden wordt ook zij gegrepen. Beiden worden zij door de bende van Zucconi naar een grot gevoerd. Zij weigeren inlichtingen over het regiment te geven; een vrouw die bij de bende behoort, Lucia, neemt hen in bescherming. De gevangenen ontsnappen door zich te verbergen in grote manden die naar een boerderij worden gebracht. Een groepje soldaten onder bevel van vaandrig Boscowen zoekt hen ondertussen.

Vooruit! Kop op. Daar gaan we."
Opnieuw stonden ze op om hun vlucht voort te zetten, maar het was duidelijk dat het einde niet meer veraf kon zijn. Hoe dichterbij het gefluit klonk, hoe zwaarder hun voeten werden en hoe warmer ze het kregen. Hijgend en struikelend sleepten ze zich voort in de richting van de zandverstuiving, totdat plotseling de adem hun in de keel stokte...

„Halt, jullie daar!" klonk het van nabij. „Blijf staan, zeg ik je!"

Olivier en Pollie, nauwelijks van de schrik bekomen, konden hun oren niet geloven. Want de man die in volle vaart op hen af kwam rennen, was niemand anders dan... vaandrig Boscowen!

„Wat is dat voor een waanzin om ertussenuit te knijpen!" bulderde hij. „Waar hebben jullie gezeten?"

Olivier en Pollie konden geen woord uitbrengen. Ze voelden zich overmand door gevoelens van de meest tegenstrijdige aard. De vrees dat ze in handen van de bandieten zouden vallen, maakte plaats voor vreugde over de vertrouwde aanblik van een Engels uniform. De dankbaarheid dat ze nu eindelijk in veiligheid waren, vermengde zich met schrik, nu het juist vaandrig Boscowen bleek te zijn die hen had ontdekt. Maar boven alles uit steeg de heerlijke wetenschap dat het regiment bijtijds kon worden gewaarschuwd tegen de hinderlaag die Zucconi met zijn bende in voorbereiding had!

Als Peter Boscowen wat meer ervaring had gehad, had hij wel gemerkt hoe het tweetal ervoor stond; en dan zou hij het wel uit zijn hoofd hebben gelaten hen meteen met zijn strenge vragen op het lijf te vallen. Maar nu hij zag dat de kinderen geen haar gekrenkt was, herinnerde hij zich slechts de last die ze hadden veroorzaakt en dat maakte hem woedend.

„In de houding, tamboer Crow!" riep hij bits. „Leer je dan nooit om je als een behoorlijk soldaat te gedragen? Waar

komen jullie vandaan? En wat was je van plan? Waarom zie je er zo slordig uit? Nou? En vertel eens op, waarom ben je gedeserteerd, mannetje?"

Olivier stond nog steeds naar adem te happen en was niet in staat ook maar één van deze vragen op staande voet te beantwoorden.

„Wel alle deksels!" tierde de vaandrig. „Nog stommetje spelen ook? Goed, dan moet je het zelf maar weten. Je staat onder arrest wegens desertie, begrepen?"

Ook Pollie had stomverbaasd gestaan, maar opeens kreeg ze haar spraakvermogen terug.

„Ach, sukkel," zei ze zonder blikken of blozen, „dat doet er toch zeker voorlopig allemaal niks toe! De bandieten van Zucconi zitten ons achterna, dat is het enige dat op het ogenblik van belang is. We hebben gevangengezeten en we zijn ontsnapt, daar! Als het regiment op mars gaat, loopt het regelrecht in een hinderlaag. Breng ons alsjeblieft zo gauw mogelijk naar de commandant. Vlug! We moeten opschieten!"

„Pollie Trott, jij houdt je mond!" beet Boscowen haar toe. „Ik breng je met alle plezier naar de commandant. Maar niet voordat ik er zin in heb. Wat dacht je wel!"

„Pardon, vaandrig," zei Olivier eindelijk. „Pollie heeft gelijk. We hebben geen moment te verliezen. Laten we benen maken, want er zit ons een heel stel bandieten achterna en als die ons voor de tweede maal te pakken krijgen, kunnen we ons wel opschrijven. En dan is de kans om het regiment te waarschuwen voorgoed verkeken. Zucconi heeft een hinderlaag opgezet. Kom mee, vaandrig!"

En met deze woorden zette Olivier het op een lopen, Pollie achter zich aan trekkend. Maar na enkele passen had Boscowen het tweetal ingehaald en greep Olivier ruw bij de arm.

„Hee, hee, kalm aan een beetje, hè? Met het weglopen is het nu gedaan. Jullie wandelen netjes naast elkaar voor mij uit. En waag het niet nóg een keer te ontsnappen. Ziezo. Voorwaarts, mars!"

Maar voordat de kleine colonne een stap had gedaan, klonken er Italiaanse kreten vlak achter hen — en een seconde later sprongen er twee kerels uit de struiken te voorschijn, gevolgd door nog een paar bandieten. Op hetzelfde ogenblik waren niet alleen Pollie en Olivier, maar ook de vaandrig gegrepen, de laatste zonder een schijn van kans om zijn degen te trekken. Ze worstelden alle drie voor wat ze waard waren, maar de overmacht was te groot. Nauwelijks begon het tot hen door te dringen wat er aan de hand was, of ze lagen al naast elkaar op de grond, aan handen en voeten gebonden en met rode zakdoeken voor hun mond geknoopt, zodat ze geen woord meer konden uitbrengen.

Nu pas zag Olivier wie hun deze poets had gebakken. De aanvoerder van het stel was Pietro, dezelfde die het hem ook in de herberg van Zucconi al zo lastig had gemaakt. Met een brede grijns op het gezicht boog de bandiet zich over hem heen.

„Schitterend!" riep hij in zijn gebroken Engels uit. „Eccellentissimo! Dat zal de meester plezier doen. Zo, zo, jullie wilden er tussenuit, hè? Nee, nee, zó gemakkelijk gaat dat niet. En kijk eens aan, nu zijn jullie al met z'n drieën. De zaken gaan erop vooruit! Wat zal de meester een pret hebben, ha, ha!"

Zich van vreugde op de knieën slaand begon de bandiet een gesprek in het Siciliaans met zijn collega's; en weldra vormden dezen gezamenlijk een sterke bewakingsploeg. Er klonk een commando, de touwen om de benen van de gevangenen werden zoveel losser gemaakt dat ze konden strompelen, en daar zette de stoet zich langzaam in beweging.

Met bloedend hart moesten Olivier en Pollie het aanzien dat er rechtsomkeert werd gemaakt. De uitgestrekte vlakte, die ze met zoveel moeite en inspanning grotendeels waren overgestoken, grijnsde hen weer van alle kanten toe en het was maar een zeer schrale troost dat ze deze keer enig gezelschap hadden.

Olivier betreurde de tijd die Boscowen met zijn zinneloze vragenstellerij had verdaan, heel erg. Als ze meteen waren

Op hetzelfde ogenblik waren niet alleen Pollie en Olivier, maar ook de vaandrig gegrepen.

„Daar héb je je aparte behandeling," zei hij schamper.

weggerend, waren ze nu misschien in vrijheid. Nu scheen alles verloren. Ze hadden maar af te wachten wat er met hen zou gebeuren. Olivier werd zo bedroefd dat hij, hongerig en dorstig voortsjokkend tussen de bandieten, niet eens meer voelde dat hij doodmoe was. . .

HOOFDSTUK 13

„Buon giorno, amici! Dag, beste vrienden!" zei Zucconi, terwijl hij de drie gevangenen grijnzend begroette. Pollie, Olivier en Boscowen traden hem met opgericht hoofd tegemoet. Ze waren gedrieën voor de roverhoofdman geleid, met de handen op hun rug aan elkaar gebonden. Ook om hun enkels zat nog steeds een eind touw.

„Eerst komt er één klein Engelsmannetje opdagen," ging Zucconi voort. „Dan komt er een tweede bij. Met zijn tweeën proberen ze ertussenuit te knijpen — en nou zijn het er al drie! Als het zo doorgaat, moet ik hier in mijn hoofdkwartier nog ruimte maken voor het hele Britse leger!"

Een paar van zijn helpers lachten om het grapje van hun baas. Olivier en Pollie kenden Zucconi nu wel zo'n beetje; ze wisten heel goed hoe snel het humeur van de bendeleider kon omslaan. Maar Peter Boscowen stond vreemd tegenover het gezelschap. Hij was gewend dat hij op zijn wenken bediend werd. En dus liet hij onmiddellijk merken hoe verontwaardigd en beledigd hij zich voelde, terwijl hij zijn angst zo goed mogelijk verborg.

„Waarde heer," zei hij minachtend, „wilt u er alstublieft een beetje rekening mee houden dat ik Engels officier ben? Mijn naam is Peter Boscowen en ik bekleed de rang van vaandrig. Ik sta erop dat ik word vrijgelaten en dat ik als een heer word behandeld, en wel onmiddellijk, hoort u?"

„Zeg nu maar niks," fluisterde Olivier hem toe. „Spreken is zilver, zwijgen is goud, vaandrig!"

Zucconi zette grote ogen op. Hij deed net alsof hij erg geschrokken was. Hij maakte een buiging voor de jonge officier en zei: „Neem me niet kwalijk, meneer de vaandrig. Ik wist niet dat u zo'n hoge piet was!"

„Lelijke bandiet, durf je nog met me te spotten ook!" voer Peter uit.

„O nee, hoor, meneer de vaandrig, dan begrijpt u me verkeerd. U krijgt een heel aparte behandeling. Pietro, zorg dat de vaandrig z'n eten op een zilveren schaal gepresenteerd krijgt!"

Weer barstten de mannen in lachen uit. Daarna kwam Zucconi op Peter af en voordat deze erop bedacht was, kreeg hij met de vlakke hand een klap midden in zijn gezicht. Vervolgens keerde de bendeleider zich kalmpjes om.

„Daar héb je je aparte behandeling," zei hij schamper en liep weg, gevolgd door zijn aanhangers.

„Dat zal ik hem betaald zetten," siste Peter met een hoogrode kleur. „Als ik de kans maar krijg."

Olivier en Pollie zwegen, maar na enige tijd probeerde Olivier Peters aandacht af te leiden.

„Het is allemaal mijn schuld, vaandrig," zei hij dapper.

„Onzin," zei Pollie.

„Waarom denk je dat, tamboer Crow?" vroeg Peter.

„Ik zal u vertellen wat er allemaal gebeurd is," antwoordde Olivier. „Dan ziet u het vanzelf."

Daarna gaf hij een getrouw verslag van zijn wederwaardigheden, van zijn ontmoeting met de beide heren in Portsmouth af tot het moment van hun ontsnapping uit Zucconi's grot. Hij had het gevoel dat

de volledige bekentenis zijn geweten een beetje ontlastte. Toen hij aan het slot van zijn relaas was gekomen, keek hij de officier aan

„Nu kunt u het voor uzelf beoordelen, vaandrig. Als ik u de geschiedenis van die brief maar meteen had verteld, zou het allemaal heel anders zijn gelopen. Dacht u ook niet ?"

Peter dacht een ogenblik na.

„Je had je woord gegeven dat je met niemand over die brief zou praten," zei hij tenslotte.

„Dat wel," beaamde Olivier. „Maar ik had moeten vermoeden dat het geen zuivere koffie was."

„Je had je woord gegeven. Welnu, je woord moet je houden. Ik geloof dat ik precies hetzelfde zou hebben gedaan. Ik zou het tenminste hebben geprobeerd, lijkt me. Of ik erin geslaagd was, weet ik natuurlijk niet. Maar ik zou niet zo stom geweest zijn om m'n woord te geven. Hoe dan ook, ik kan niet inzien dat je verkeerd hebt gehandeld."

„Zie je nou wel, Olivier ?" riep Pollie triomfantelijk uit.

En inderdaad voelde Olivier zich ontzaglijk opgelucht.

„Bedankt voor uw edelmoedigheid, vaandrig," zei hij.

„Geen sprake van. Ik zeg alleen wat ik rechtvaardig vind."

„Betekent dat," zei Pollie vlug, „dat wanneer we bij het regiment terugkomen — ik bedoel, als we er ooit weer terechtkomen — dat Olivier dan niet gearresteerd wordt wegens desertie ? En dat hij geen straf krijgt omdat hij spionnen heeft geholpen en zo ?"

„Daar kan ik me niet over uitlaten," zei Peter. „Dat zijn mijn zaken niet. Daar zal de kolonel over moeten beslissen. Er is nu eenmaal een zaak tegen hem aanhangig gemaakt. Wie weet, moet hij voor de krijgsraad verschijnen. De kolonel heeft tot taak te zorgen dat de krijgstucht wordt nageleefd. Ik kan alleen maar beloven dat ik hem zoveel mogelijk zal helpen. Maar voorlopig ziet het er helaas nog niet erg naar uit dat ik er de kans toe krijg. We zitten mooi in de val."

In de stilte die volgde, drong het wederom tot hen door welk een enorm gevaar het hele regiment nog altijd bedreigde. Weldra probeerde Peter het touw om zijn polsen wat minder knellend te maken.

„Doen jouw polsen ook zo zeer, Pollie ?" vroeg hij.

„Niet meer dan de uwe of die van Olivier, vaandrig!" antwoordde Pollie.

„Ha, jij laat je hoofd ook niet gauw hangen, hè ?"

„Zo is Pollie nu eenmaal," zei Olivier.

Ditmaal had Pollie reden tot glunderen. Daarna vroeg ze: „Hoe is het eigenlijk met mijn vader, vaandrig ?"

„O, naar omstandigheden best. Hij kijkt natuurlijk met verlangen naar jullie uit, maar hij is te veel soldaat om te laten merken hoezeer hij erover in de put zit. Een uur nadat jullie in het niet waren verdwenen, is er een grote achtervolging ingezet. Kapitein Fairlof nam zelf het commando op zich. We hebben bij wijze van spreken de hele stad uitgekamd en ook een paar dorpen in de omgeving. Van de Sicilianen was er niemand die ons kon helpen. Kapitein Fairlof denkt dat ze bang zijn voor de bende van Zucconi. Die grot hier vind je niet zo makkelijk. Als er een patrouille in de buurt mocht komen, geven de wachtposten natuurlijk meteen een waarschuwing aan elkaar door en alles wat Zucconi en zijn mannen dan te doen hebben, is zich terugtrekken in het hoofdkwartier. De zaak staat er lelijk voor."

„Dus Zucconi is geen onbekende ?" ontdekte Olivier.

„Integendeel! De kolonel loert voortdurend op een kans om hem te pakken te krijgen. Ze plunderen de hele streek uit. En bovendien worden ze ervan verdacht dat ze in dienst staan van Napoleon."

„De kolonel kon het weleens gauwer met de bandieten te stellen krijgen dan hij misschien denkt," zei Pollie.

„Tja," zuchtte Olivier, „konden we hem toch maar een waarschuwing sturen over die hinderlaag! Dan had de kolonel eindelijk de kans waar hij al zolang op wacht. En misschien kon ik dan ook eens een goede beurt maken."

„Zeer zeker," zei Peter. „Als er maar een middel op te vinden was. Maar voorlopig ziet het er nog niet naar uit, als je het mij vraagt."

„Het regiment komt zeker deze kant uit, ook als ze ons niet op het spoor zijn gekomen ?" veronderstelde Olivier.

„Zonder enige twijfel. Ze laten natuurlijk geen gelegenheid voorbijgaan om het opsporingswerk voort te zetten, maar voor de orders van de opperbevelhebber maakt het weinig verschil of er een leerlingtamboer, een sergeantsdochter en een piepjonge vaandrig op het appel ontbreken of niet. Op mars gaat het regiment ten koste van alles. Ik zie het er nog van komen dat het vlak voor onze voeten zijn ongeluk tegemoet gaat, zonder dat we een hand kunnen uitsteken!"

Op dit ogenblik kwam Lucia aanschommelen om de gevangenen eens te inspecteren.

„Zo, lieve kindertjes," zei de huishoudster, „jullie zijn me een mooi stel. Waarom de meester jullie te eten geeft, gaat mijn verstand te boven. Maar goed, dat heeft hij nu eenmaal zo beslist. Er zit dus niets anders op dan dat ik jullie handen losmaak. Maar pas op dat jullie geen gekke dingen uithaalt, anders kunnen jullie je oefenen in het vasten, begrepen ?"

Ze knoopte het touw om de polsen van de gevangenen los, zodat zij de kramp in hun handen geleidelijk konden kwijtraken. Daarna bracht ze hun een schotel stamppot en drie lepels. Even later kwam ze nog met een fles wijn aandragen.

Ze knoopte het touw om de polsen van de gevangenen los.

„Alsjeblieft," mopperde de vrouw. „Let op wat ik je gezegd heb. Kijk daar maar eens. Twee schildwachten die jullie geen ogenblik uit het gezicht verliezen. Neem maar van mij aan dat het met die twee kwaad kersen eten is! Nou, eet smakelijk en gedraag je netjes."

Ze hadden alle drie zo'n honger dat ze zich dit geen tweemaal lieten zeggen.

Wordt vervolgd

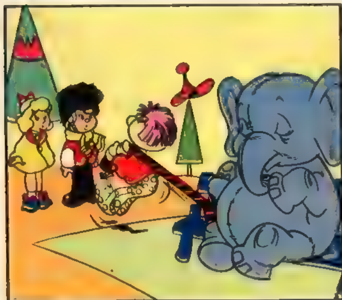
SPELEND

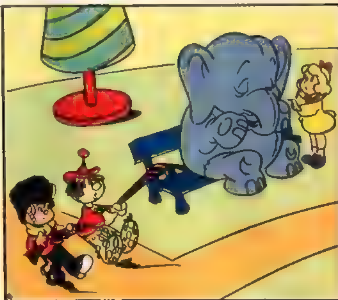
De hele winter was Willie Stropop bezig een das voor zichzelf te breien. Hij moest nu nog maar één naald doen. Hij werkte zo hard, dat hij niet merkte, dat Della de babyolifant naast hem kwam zitten. „Een recht, een averecht," mompelde Willie.

Klaar was de das! Willie was zo blij, dat hij hem aan iedereen wilde laten zien. Toen Dollie Dimpel en Tommie voorbij wandelden, holde Willie dus met zijn das naar hen toe. „Kijk eens wat een mooie das," zei hij, „die heb ik zelf gebreid, in twee kleuren."

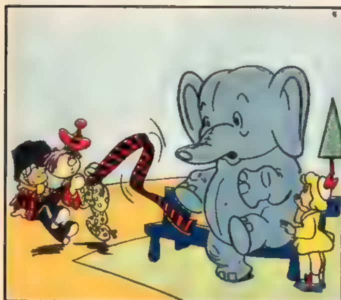
Dollie en Tommie vonden hem ook prachtig. „Knap gedaan, Willie," zei Dollie, „doe hem eens om." Een das omslaan is gemakkelijk genoeg, maar het lukte Willie niet. Hij trok en trok. . . Het leek wel of de das opeens heel zwaar geworden was.

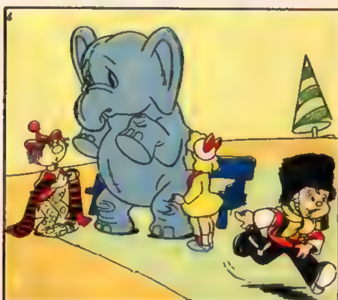
Toen Willie omkeek, begreep hij hoe het kwam. „Die Della zit boven op m'n das!" riep hij verschrikt. Della merkte er niets van, want hij sliep. Dollie probeerde vergeefs hem wakker te maken. Toen wilden Willie en Tommie de das onder Della uit trekken.

SPEELGOED

Maar wat zij ook trokken, hij bleef vastzitten. Ze riepen allemaal tegelijk heel hard: „Della, word eens wakker!" Dat hielp en Della sprong op. Hoera, de das was los! Tommie en Willie vielen met een plof achterover op de grond.

Maar wat was die das lang geworden! „Wat is er?" vroeg Della. Willie keek erg zuur. „Je zat op m'n das en omdat je niet wakker werd, wilden wij hem lostrekken," mopperde hij. „En kijk nu eens! Nu is de hele das uitgerekt. Hij is méters te lang!"

Maar Tommie wist wel raad. Hij liep naar de stal van Gerard Giraf. „Kom eens mee, Gerard," zei hij, maar Gerard vond het te koud met z'n korte dasje om. „Ik heb een verrassing voor je," zei Tommie toen, en nu wilde Gerard wel meegaan.

Tommie gaf toen Willies lange das aan Gerard en het dasje van Gerard aan Willie. Nu kon Gerard zijn lange hals warm houden en Willie had een das die hem ook paste. Zo kwam alles nog in orde en kon iedereen fijn gaan wandelen.

MARTIN RATTLER TREKT HET OERWOUD IN

MARTIN RATTLER EN ZIJN VRIEND DANNY O'FLANNAGAN WAREN AAN BOORD VAN HET ZEILSCHIP DE VALK. VOOR DE BRAZILIAANSE KUST WERDEN ZE AANGEHOUDEN DOOR EEN SPAANSE SCHOENER, EEN PIRATENSCHIP.

MAAR EVEN LATER WERD DE MAST GETROFFEN DOOR EEN SCHOT VAN DE SPAANSE SCHOENER.

HET ZWARE HOUT MET HET ZEIL VIEL OP DEK EN RICHTTE GROTE VERWOESTINGEN AAN.

IN DE TROPEN IS ER BIJNA GEEN SCHEMERING. TOEN DE BOTEN UITGEZET WAREN, WAS HET BIJNA PIKDONKER. DE SCHOENER HAD OOK BOTEN UITGEZET, WANT ER STOND TE WEINIG WATER VOOR HET SCHIP. IN HET DONKER WERD NU DE JACHT VOORTGEZET

ZONDER ONGELUKKEN WISTEN ZE VOORBIJ DE KLIPPEN TE VAREN.

PROMPT DAAROP FLOOT EEN KOGEL VLAK OVER HET HOOFD VAN DE KAPITEIN.

ER ZAT NIETS ANDERS OP EN WELDRA VOEREN DE SPANJAARDEN LANGSZIJ.

IK ZWEM NOG LIEVER AAN LAND DAN ME TE LATEN GEVANGENNEMEN. GA JE MEE, MARTIN?

NATUURLIJK, DANNY! VOORUIT MAAR.

ONOPGEMERKT DOOR DE ANDEREN LIETEN DANNY EN MARTIN ZICH IN HET WATER ZAKKEN EN ZWOMMEN NAAR DE KUST

ZE MAAKTEN ZO WEINIG GERUCHT, DAT ZELFS HUN EIGEN KAMERADEN HET NIET MERKTEN IN DE VERWARRING.

BLIJF VLAK BIJ ME EN SPETTER ZO VEEL JE KUNT OM HAAIEN AF TE SCHRIKKEN. DE PIRATEN HOREN ONS TOCH NIET MEER.

IN ZULK LEKKER WARM WATER ZWEM JE VOOR JE PLEZIER!

NA KORTE TIJD BEREIKTEN ZE HET STRAND.

MENSEN HOEVEN WE HIER NIET TE ZOEKEN; HET LIJKT ONBEWOOND KUSTGEBIED. MAAR WE MOETEN TOCH VOORZICHTIG ZIJN.

DANNY ZWEEG, WANT DOOR DE BOMEN KLONK EEN ANGSTAANJAGEND GEHUIL, DAT HEN DEED HUIVEREN.

WAT IS DAT, DANNY?

IK WEET HET NIET. IK MAAK ER OOK LIEVER GEEN KENNIS MEE, GELOOF IK.

EVEN LATER KLONK WEER DREIGEND GEROMMEL.

DAT WORDT EEN TROPISCHE STORM!

LATEN WE TUSSEN DE BOMEN SCHUILEN. KOM MEE. VLUG!

ZE LIEPEN WAT ZE KONDEN. INKTZWARTE WOLKEN BARSTTEN OPEN; HELLE LICHTFLITSEN SCHOTEN OMLAAG, DIE ALLES IN EEN ONWERKELIJKE GLOED ZETTEN

ONDER DIE BOOM, MARTIN.

DE REGEN GUTSTE BIJ STROMEN NEER. TOEN VOLGDE EEN STORM MET HEVIGE VLAGEN, DIE ALLES DEED SCHUDDEN EN BEVEN IN HET BOS EN WOUDREUZEN ONTWORTELDE ALSOF HET RIETSTENGELS WAREN.

UREN LANG WOEDDE HET NOODWEER. TOEN, EVEN PLOTSELING ALS HET BEGONNEN WAS, HIELD HET OP. EVEN LATER FINKELDEN STERREN DOOR HET DICHTE BLADERDAK.

DAT LEEK WEL EEN NACHTMERRIE. VERSCHRIKKELIJK.

HET IS GELUKKIG VOORBIJ. WE MOESTEN MAAR NAAR HET STRAND TERUGLOPEN, MARTIN.

MAAR DOOR HUN ANGST VOOR HET NOODWEER HADDEN ZE NIET ONTHOUDEN IN WELKE RICHTING ZE GELOPEN WAREN. TELKENS PROBEERDEN ZE HET STRAND TE VINDEN, MAAR ZE RAAKTEN STEEDS DIEPER IN HET OERWOUD VERDWAALD.

MARTIN, IK VREES DAT WE VERDWAALD ZIJN, HOPELOOS VERDWAALD

UITGEPUT DOOR DE BELEVENISSEN VAN DE LAATSTE DAG EN DE VERMOEIENDE NACHTELIJKE TOCHT GINGEN ZE UITRUSTEN ONDER EEN BOOM.

EN OP HET ZACHTE MOS VIELEN ZE IN EEN PAAR TELLEN IN SLAAP

De man van staal

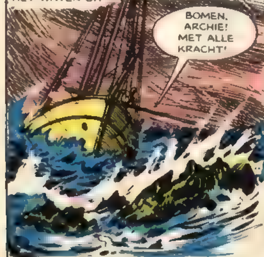

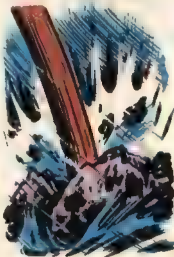
TED PROBEERDE HET JACHT NOG TE REDDEN MET BEHULP VAN ARCHIE.

HET SCHEELDE MAAR ENKELE CENTIMETERS, MAAR HET LUKTE ARCHIE LANGS DE GEVAARLIJKE KLIPPEN TE STUREN EN OPEN ZEE TE BEREIKEN.

PPPFFF! OP HET NIPPERTJE!

ENKELE MINUTEN LATER...

ARCHIE, JE HEBT ONS JACHT EN ONS LEVEN GERED!

EN NU OP VOLLE KRACHT VOORUIT NAAR VUUREILAND, KEN. WE MOETEN DAAR VOOR DAGUSTA AANKOMEN EN DE KOSTBARE LADING IN VEILIGHEID ZIEN TE BRENGEN

DE EERSTVOLGENDE UREN MAAKTEN ZE FLINKE VORDERINGEN MET ARCHIE AAN HET ROER.

WE MOETEN ER NU GAUW ZIJN. KIJK EENS OF JE EEN VULKAAN ZIET. DAAR IS HET EILAND NAAR GENOEMD, WEET JE!

GEEN SPOOR TE BEKENNEN VAN DAGUSTA'S BOOT ZOU HIJ ER AL ZIJN?

MAAR DOOR DE STORM HAD OOK DAGUSTA'S BOOT AVERIJ OPGELOPEN.

IS DIE MOTOR NOG NIET KLAAR, PATCH?

NOG EEN KWARTIERTJE EN IK BEN KLAAR.

EVEN LATER BEGON DAGUSTA ALS EEN RAZENDE TE TIEREN.

DAAR KOMT DE REGENBOOG AAN. VLUG, SLA DE MOTOR AAN, ANDERS ZIJN ZE ONS NOG VÓÓR. HOE IS HET MOGELIJK DAT DIE KERELS ?

AL SPOEDIG HAALDE DE REGENBOOG DAGUSTA'S BOOT IN.

VOLLE KRACHT, PATCH. ZE SCHIJNEN TE WETEN DAT HET WRAK OP VUUREILAND LIGT. WE ZULLEN EN MOETEN DIE LADING IN HANDEN KRIJGEN, KOSTE WAT HET KOST!

ER VOLGDEN SPANNENDE MINUTEN.

DAAR ZIJN DAGUSTA EN PATCH, TED! IK KRIJG WEER HOOP.

EN DAARGINDS ZIE IK DE VULKAAN VAN VUUREILAND. JONGENS, WE MOETEN ER HET EERST ZIJN. VOLLE KRACHT VOORUIT!

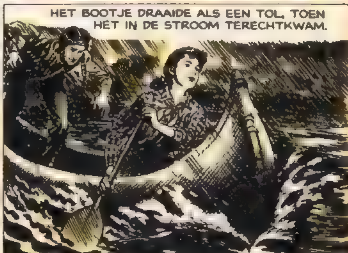
DE REGENBOOG

Katy knapt het wel op

SOMS LEEK HET BOOTJE VERZWOLGEN TE WORDEN. MAAR KATY DACHT NIET AAN EIGEN GEVAAR, ZE DACHT ALLEEN AAN DUKE, HET PAARD WAAR [redacted] WEDSTRIJD TE WINNEN, WAARDOOR ZE DE SCHULDEN OP DE HOEVE KON AFBETALEN. MAAR DAT TELDE NU NIET MEER, ALS HUN [redacted]

DAN TROK WEER VERDER, NU DE STORM BEDAARD WAS. KATY BLEEF WAKEN TERWIJL WOLF HET PAARD TRACHTTE TE REDDEN. ONDANKS MOEHEID EN VERDRIET HIELP KATY HEM ZO GOED ZE KON. HUN GELIEFDE PAARD, HUN ENIGE HOOP OM DE OLMENHOVE UIT HANDEN VAN CROWLEY TE HOUDEN, WAS NOG IN GEVAAR.

De blauwe draak van Awir Bashi

2

DOOR HERMAN MATHESEN

KORTE INHOUD: *De regering van Birma vraagt Arthur Nigg de bloedrobijn van Taj Mahal naar de radja van Bangalore te brengen. Zijn vrouw en zoons, Paw-Min en Albert, gaan met hem mee.*

Ja maar. . ." vroeg Albert en hij keek zijn vader onderzoekend aan, „vindt u dat dan niet erg?"

„Natuurlijk vind ik het erg," zei vader, „héél erg. Maar ja. . . wat doe je eraan, als de hoge heren beschikken?"

Albert bewoog zich niet. Hij kende zijn vader. Hij vertrouwde die toon niet. Vader was helemaal niet in de war. Er moest iets achter steken. Als vader werkelijk door de autoriteiten was uitgewezen, betekende dat een streep door al zijn werk. Als hij dwars gezeten werd, kon hij tekeergaan als een dolle stier. En nu begon hij zelfs een deuntje te fluiten. . .

Hij wilde iets vragen, maar op hetzelfde ogenblik werd er op de deur geklopt. Nog voor vader „ja, binnen" had gezegd, vloog de deur open. Daar stond mijnheer Frison. . . kort en dik, de witte tropenhelm achter op zijn hoofd geschoven, en vlak achter hem stond een jonge vrouw. . . een meisje in verpleegstersuniform, met een koffertje in de hand. Ook mijnheer Frison, een Franse journalist, droeg een koffer.

Een ogenblik bleven Arthur Nigg en mijnheer Frison elkaar strak aankijken. Zij waren dikke vrienden, altijd geweest, maar nu scheen Arthur Nigg door zijn verschijning een beetje geschrokken. En dat meisje, die verpleegster, kende hij helemaal niet. Wat deden ze hier?

„Hallo," zei Frison, „ik mag toch wel binnenkomen?" Hij liet het valies op de grond vallen en kwam zwierig als steeds met uitgestoken handen naar Arthur Nigg toe. „Ik heb het gehoord, ouwe jongen," bulderde hij, „maar dat zou ik er niet bij laten zitten. Ik zou een klacht indienen. . . Ik zou. . ."

Mijnheer Nigg keek over zijn schouder heen.

„Mag ik misschien weten wie je daar bij je hebt?"

„O, neem me niet kwalijk. Dat is miss Alice, Alice Cooper. . . Ze moet net als wij het land verlaten. . . Voor haar gezondheid, zie je. Ze is hier gekomen als verpleegster voor het hospitaal te Mogok. Maar ze kan het klimaat niet verdragen. Daarom vliegt ze met ons mee. . ."

„Met óns?" Mijnheer Nigg zette grote ogen op van verbazing. „Met óns? Wie bedoel je?. . ."

„Nou, natuurlijk met jou en met mij en met Eliza en de jongens. . . O ja. . ." onderbrak hij zichzelf, terwijl hij zich achterover in de blauwe fauteuil liet vallen. „Ik heb je het nog niet verteld. Ik ben ook net als jij uitgewezen!"

Nu begreep mijnheer Nigg er niets meer van.

„Doe me een plezier," zei hij, „en probeer me een beetje ordelijk te vertellen wat er met jou aan de hand is."

Frison trok zijn gezicht in een brede grijns.

„De zaak zit zo, ouwe jongen. Ik hoorde dat jij met je gezin was uitgewezen."

Arthur knikte

„Nou. . . je begrijpt, dat kwam voor mij als een donderslag bij heldere hemel. Ik had nooit gedacht, dat jij ze achter de elleboog had."

„Heb ik ook niet," zei Nigg.

„Nou, goed dan. . . toen ik het hoorde, ben ik spoorslags naar het gouvernement gereden. Ik heb Lon-Ben te spreken ge-

vraagd. Natuurlijk kreeg ik het oude liedje te horen. „Heeft de minister een afspraak met u? Neen? Nou, dan kan de minister u niet ontvangen." Ik heb gedreigd. „Als hij me niet ontvangt, moet hij het zelf weten, maar dan gaat er iets verschrikkelijks gebeuren."

Even later stond ik voor hem. Hij zag een beetje wit om zijn neus. Er was iets, ik zag het, waardoor hij zich niet op zijn gemak voelde. En hij vroeg: „Gaat het over mijnheer Nigg?" „Precies," zei ik, „het gaat over mijnheer Nigg. Ik heb gehoord, dat hij is uitgewezen." "

Om de spanning te vergroten, haalde mijnheer Frison een sigaar te voorschijn.

„En toen?" vroeg Nigg.

„Hij zei: „Ja. Die heb ik uitgewezen.'""

„En toen?"

„Toen heb ik gezegd dat hij de grootste idioot van Birma is."

„En toen?"

„Hij zei dat ik kiezen kon: de gevangenis in of binnen vierentwintig uur het land verlaten. Nou... en daar zijn we dan. De plaatsen in het vliegtuig zijn al besproken."

Eliza Nigg schudde het hoofd.

„Maar hoe kon je zo dóm zijn. Je werk! Dat kun je toch niet zo maar in de steek laten. Je krant zal vragen..."

„De krant kan me geen sikkepit schelen. Ik ga met je mee, Nigg. Ik kén je. En ik ben niet gek ook. Ik weet dat ik, als ik met jou meega, overvloed van stof zal hebben voor de krant. Een prachtige reportage van een bezoek aan Bangalore!"

„Bangalore?" vroeg Nigg. Zijn stem had bijna alle klank verloren. „Dus je wéét..."

„Ik weet niets, ouwe jongen. Echt niet. Maar ik zei je al dat ik niet gek ben. Zuiver een kwestie van denken. Snap je? Vanmiddag kwam de vorst van Bangalore aan. Sri Kitto wordt er met zijn neus bij gehaald. Sri Kitto heeft onmiddellijk daarna een bespreking met een zekere Arthur Nigg. Die zekere Arthur Nigg wordt een half uur later op het gouvernement ontvangen. Tien minuten later wordt hij gesignaleerd op de prefectuur van politie en een uur later ongeveer staat hij glimlachend en een liedje fluitend zijn koffers te pakken, alsof het een pretje is uitgewezen te worden." Hij keek Arthur Nigg meewarig aan. „Neen, je moet vroeger opstaan, als je een geroutineerde kranterot als ik voor het lapje wilt houden. We gaan met het hele clubje naar Bangalore en ik weet zeker, dat er kopij in zit voor ons beiden."

„Ja maar..." probeerde Arthur Nigg zich wanhopig te verdedigen, „ik doe Bangalore alleen maar aan als tussenstation. Daarna vlieg ik meteen door naar Bagdad en Europa."

„Dat moet je zelf weten, beste kerel. Maar eerst gaan we naar Bangalore. Jij en ik en heel het troepje. Wat je er moet uitvoeren gaat me niet aan en kan me verder ook niet schelen."

„Ik kan je niet tegenhouden," zei Arthur Nigg met een diepe zucht.

Miss Alice Cooper stond nog steeds bij de deur. Niemand had aandacht aan haar besteed. Totdat mijnheer Frison haar zag. „Neen maar," riep hij uit, „staat u daar nog steeds! Ga zitten, Alice... daar in die stoel! Ik zal even om thee voor je bellen!"

Albert en Paw-Min waren naar hun kamer teruggegaan om zich aan te kleden. Ze vonden het allebei een zonderlinge geschiedenis. Mijnheer Frison had gelijk. Er moest iets achter steken. Maar wát? Na zich aangekleed te hebben gingen ze naar de hal, waar personeel bezig was de vloer te vegen. De hal zag er ongezellig uit. Er waren geen gasten meer en stoelen en tafeltjes stonden er op elkaar gestapeld.

Om één uur zou de auto voorkomen, had vader gezegd, om hen te halen. Of liever twéé auto's: één voor hen en een auto om de bagage naar het vliegveld te brengen. Albert en Paw-Min gingen zitten op een bank, die langs de wand stond, dicht bij het grote venster dat op het terras uitzag. Buiten was het donker. De rode en groene lichtjes van de schepen hingen geheimzinnig in het duister. De grote ventilator aan het plafond maalde rond als een molen en maakte een eentonig zoemend geluid. De palmen, die in kuipen in de hoeken van de zaal stonden, wuifden zacht ritselend heen en weer. De jongens zeiden geen woord. Uit hun slaap gehaald voelden zij zich huiverig, ondanks de hitte die overal heerste. Slaap en verveling maakten hen landerig. Juist wilde Paw-Min aan Albert voorstellen een partij domino te gaan spelen, toen Albert hem bij de mouw greep.

„Zag je dat?" vroeg hij en keek naar het venster.

„Wat?" vroeg Paw verbaasd.

„Kerels," zei Albert, „buiten... Achter de ruiten. Ze loerden naar binnen."

Paw had niets gezien en ook nu zag hij niets. Maar wel trok het zijn aandacht dat een van de bedienden in de hal, een oude Maleise vrouw, die tot nu toe niets anders gedaan had dan sigarettepeukjes verza-

„Ik weet zeker dat er kopij in zit voor ons beiden."

melen, naar het venster toe liep en met de vingers een eigenaardig teken maakte. Het leek wel of het als sein bedoeld was.

„Ik weet zeker," zei Albert, „dat ik twee gezichten gezien heb. Ze loerden naar binnen. Het leek wel of ze iemand zochten."

„Misschien politie," zei Paw. Het lag immers voor de hand dat ze nu in het oog werden gehouden, of ze werkelijk het land verlieten en niet de plaat poetsten, voordat de auto kwam die hen naar het vliegveld zou brengen.

Paw had goed geraden. De oude vrouw keerde naar haar werk terug en nog geen minuut later kwam er een man de draaideur binnen. Over het dikke tapijt stapte hij recht naar het bureau toe, waar de nachtportier zat te suffen. De man schudde de portier wakker en zei: „Politie."

De portier keek eerst of hij het in Keulen had horen donderen, daarna stond hij op en maakte een buiging.

„Het nummer van de kamer van de journalist Nigg," zei de politieman kortaf.

„Kamer achtentachtig," zei de portier.

Zonder iets te vragen nam de politieman de telefoon en koos het nummer. Hij behoefde niet lang te wachten. Toen hoorden Albert en Paw hem zeggen:

„U wordt verzocht onmiddellijk naar beneden te komen... De auto staat voor... Wát zegt u? De bagage? Daar zorgen onze mannen wel voor."

Enkele minuten later kwam de lift omlaag. Het hek werd weggeschoven. Daar waren ze dan: Arthur Nigg met zijn vrouw Eliza, de verpleegster Alice Cooper en mijnheer Frison. De laatste twee hadden hun eigen koffertjes bij zich. Mijnheer Frison had nooit veel bagage: net genoeg om een handkoffer te vullen. De koffers van de Niggs kwamen met de lift naar omlaag en onmiddellijk kwam er een aantal mannen binnen die de koffers naar buiten sjouwden.

Het ging allemaal verbijsterend snel.

De politieman ging naar Arthur Nigg toe. Deze keek op zijn horloge. „Jullie zijn vroeg," zei hij korzelig. „We hadden om één uur afgesproken. Het is tien minuten vóór."

„Ik heb mijn orders," was het antwoord.

„Gaat u voor," snauwde een der mannen Arthur toe.

Daar was niets tegen in te brengen. Het leek wel alsof dat de enige woorden waren die hij kende, want later herhaalde hij nog verscheidene malen: „Ik heb mijn orders." De man scheen erg gehaast. Hij duwde mijnheer Nigg zelfs in de rug om hem tot spoed aan te sporen.

„Mag ik u verzoeken mij niet aan te raken?" snauwde mijnheer Nigg hem toe. „Ik ben geen misdadiger." Plotseling echter — ze stonden nu op het terras van het hotel — zag hij in het donker twee revolvers op zich gericht. Eliza Nigg kon een zachte kreet niet onderdrukken. Onwillekeurig trok ze Albert naar zich toe.

„Zeg eens," vroeg mijnheer Frison, „wat mankeren jullie? Zijn jullie gek geworden?"

Arthur Nigg echter zag de grijns op de gezichten en opeens begreep hij, dat het bij het spelletje hóórde. Men was er blijkbaar op uit de uitwijzing zo echt mogelijk te laten schijnen, zodat niemand kon vermoeden dat Nigg een gewichtige regeringszending te vervullen had. Die kerels wisten waarschijnlijk ook niet beter, of hij was een spion, die het land werd uitgezet.

„Gaat u voor," snauwde een der mannen Arthur toe. Hij liet het licht van zijn zaklantaarn op de auto schijnen, die met gedoofde lichten klaarstond. Het was een geheimzinnig gedoe. Allen stapten in. De koffers werden intussen in een tweede auto geladen. Het was een grote wagen. Paw-Min en Albert kregen een plaats naast de chauffeur. Arthur Nigg, Eliza en mijnheer Frison zaten op de achterbank, twee mannen met revolvers zaten voor hen. Miss Alice zat naast de chauffeur van de tweede wagen. Terwijl ze wegreden, begon een der politiemannen mijnheer Nigg te fouilleren om te zien of hij geen wapens bij zich had. Daarna kwam mijnheer Frison aan de beurt. Mevrouw Nigg bleef van dit onderzoek verschoond. Blijkbaar achtte men haar niet in staat een vuurwapen te hanteren.

Het was een nare toestand. Albert zag het alles aan met kloppend hart. Hij was woest. Ze werden als misdadigers behandeld! Paw had een vreemd gevoel van onveiligheid. Hij had de indruk dat er iets niet in orde was. Hij was het dichtst bij de waarheid. Er was inderdaad iets niet in orde, maar het was al te laat, toen mijnheer Nigg dit bemerkte.

III

Mijnheer Frison was de eerste, die lont rook. Hij keek door het raampje naar buiten en riep plotseling: „Zeg eens, wat moet dat?... We gaan verkeerd."

Ook Nigg zag het en zei:

„Dat is niet de weg naar het vliegveld."

De auto reed in vliegende vaart door een buitenwijk van Rangoon. Hier en daar, voor de huizen van bamboe, onder lantaarns van papier, zaten nog late dobbelaars te spelen.

„Heren," vroeg Arthur Nigg beleefd, „mag ik weten wat dit betekent?"

„Maak u niet ongerust," zei de man, die hen had afgehaald. Nu pas viel het op, dat hij het Birmaans sprak met een vreemde tongval.

„Ik ben wél ongerust," zei Nigg, „zolang ik niet weet waar we heen gaan."

De man kneep de ogen halfdicht en zei: „Orders, mijnheer Nigg. We gaan naar de haven van Moelmein."

„Idioot," schold mijnheer Frison, „dan gaan we verkeerd! We moeten naar het vliegveld. We hebben onze biljetten. We hebben álles. We hebben..."

De man schudde het hoofd. „Orders van de prefectuur; de veiligheidsdienst is van gedachte veranderd. U reist per boot."

„Maar dat is niet afgesproken." Mijnheer Nigg keek zijn bewakers scherp aan.

Ze keken grijnzend terug. Er was geen woord meer uit hen te krijgen

Het werd een dolle rit, die het gezelschap niet gauw zou vergeten. De weg was smal en voerde langs de zee over de rotsen. Hij krinkelde en kronkelde en de beide auto's gierden de bochten door. Nu eens ging het omhoog, dan weer tamelijk steil naar de diepte. Soms schenen de lantaarns van de auto in een lege ruimte waarachter de zee lag. Dan leek het weer of ze tegen de rotswand te pletter zouden rijden.

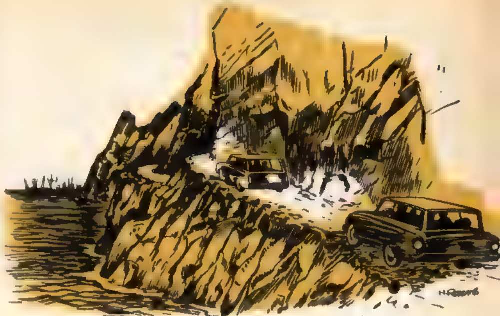
Zo reden ze naar Moelmein.

Arthur Nigg wilde niet naar Moelmein. Dat was in strijd met de afspraak. Een gevoel van onbehagen maakte zich van hem meester. Hij keek zijn vrouw eens aan en zag, dat ze zich evenmin op haar gemak voelde. De landstreek zag er dreigend en verlaten uit. De rotsmassa's hingen hier en daar over de weg heen alsof ze ieder ogenblik omlaag konden storten. In de diepte bruiste de branding.

Arthur Nigg waagde een poging om de spanning te breken.

„Heren," zei hij, „vindt u niet, dat de komedie nu lang genoeg geduurd heeft?"

Het enige antwoord was: „We hebben onze orders."

De weg was smal en voerde langs de zee over de rotsen.

Nigg moest toegeven, de mannen hadden gelijk; ze wisten immers niet beter. Niemand had hun verteld, dat de uitwijzing slechts een schijnmanoeuvre was. Natuurlijk hadden ze hun orders. Die hadden ze van Sri Kitto gekregen. Arthur Nigg had alleen niet gedacht, dat Sri Kitto de komedie zo echt wilde spelen. Hij schikte zich in de situatie, al vond hij het een allesbehalve prettige gewaarwording als een misdadiger behandeld te worden

Had hij het avontuur maar niet op zijn hals gehaald! Hij had er nu al spijt van. Aanvankelijk had hij geweigerd toen de minister-president hem vroeg de robijn naar Bangalore te brengen. Een jaar geleden had hij met dezelfde steen al narigheid genoeg beleefd. Maar toen was zijn journalistiek instinct gaan spreken. Bangalore, de naam alleen al werkte op zijn verbeelding. Het was immers een landstreek waar de gewoonten van de oude Indiërs nog levend waren gebleven. Het land waar het volk nog leefde gelijk duizend jaar geleden. Waar de maharadja onnoemelijk rijk was en over bijna absolute macht beschikte. Waar paleizen stonden van marmer, waar de wanden met goud beslagen waren, waar de meubelen waren vervaardigd van ivoor en ebbehout. Kortom, hij zou een land bezoeken, zoals het alleen nog maar voortleefde in de sprookjes van duizend-en-een-nacht. Een land bovendien, dat voor de meeste vreemdelingen verboden gebied was. Men vreesde er de westerse invloeden en hield die zo ver mogelijk buiten de deur.

Neen, het was een gelegenheid, die hij niet voorbij mocht laten gaan!

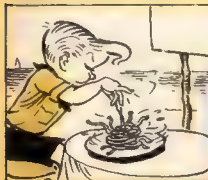
En bovendien, de beloning die hem werd aangeboden, was ook niet mis.

Dus had hij ja gezegd. Hij had erop gerekend met het speciaal gehuurde vliegtuig binnen de vierentwintig uur op de plaats van bestemming te zijn. En nu hadden de autoriteiten in Rangoon, zonder hem er zelfs in te kennen, heel het plan gewijzigd. Uit veiligheidsoverwegingen, zoals ze zeiden. In plaats van naar het vliegveld reden ze nu naar de zeehaven Moelmein, waar, zoals de man tegenover hem nu pas verklaard had, een schip voor hen klaarlag.

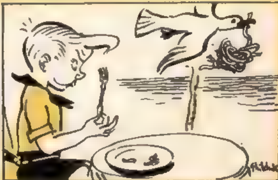
Een reis per schip, naar Bangalore. Een kustvaarder vermoedelijk. Zo'n reis kon wel een week of langer duren. Arthur Nigg had lichtelijk het gevoel erin gelopen te zijn. Als hij echter geweten had, hóé erg hij erin was gelopen, zou hij niet zo rustig gezeten hebben. Aan het eind van de autorit stond hem nog een grote verrassing te wachten!

Wordt vervolgd

DICKIE DAPPER

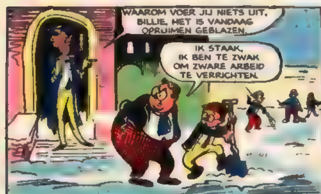

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

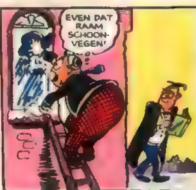

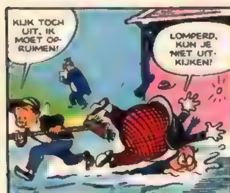

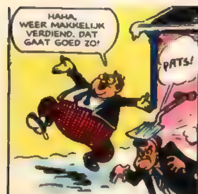

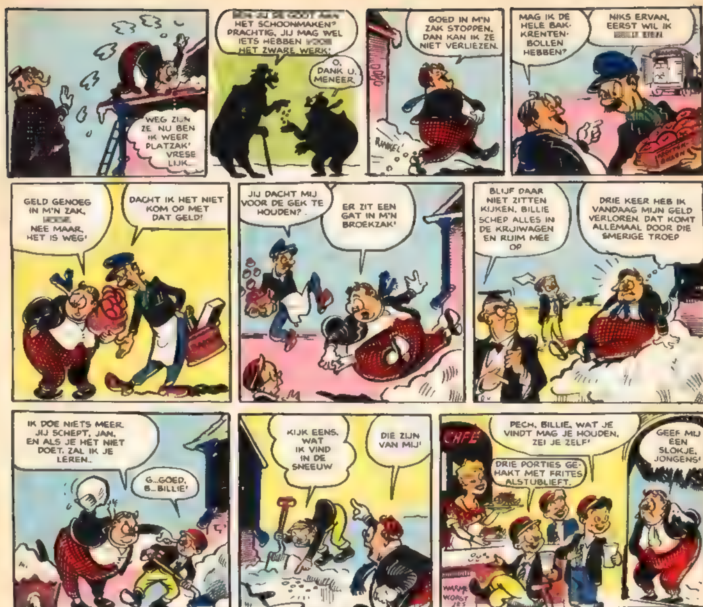

Leeuwen die niet brullen

Natuurlijk maken de mensen van tegenwoordig ook nog vaak vergissingen als het over dieren gaat. Maar de mensen van vroeger hebben toch wel heel vreemd gedacht over de viervoeters, de vissen en de vogels toen zij hun namen gaven.

Neem nu eens de zeeleeuwen. Die tref je in de zee en niet in het oerwoud aan, en met een echte leeuw hebben ze niets gemeen. Ook de mierenleeuw is allesbehalve een verscheurend dier. Dat diertje is nota bene een insekt en kan natuurlijk niet brullen. Een zeeolifant heeft vanzelfsprekend ook niets te maken met een echte olifant. Een zeebeer heeft waarschijnlijk nog nooit van zijn leven een echte beer gezien. En een zeekoe weet niet eens wat een koe is.

De mensen van vroeger hebben ook geen raad geweten met de dikke lobbesen, die in de Nijl leven. Ze hebben vier poten en daarom noemen we ze maar nijlpaarden, zullen ze wellicht hebben gedacht, hoewel de dieren niets van doen hebben met een echt paard. Een luipaard ook niet. Bovendien is dit gevaarlijke dier beslist niet lui.

Een stekelvarken is beslist geen familie van een varken, evenmin als een Guinees biggetje. Een mierenbeer zal weleens een beer tegengekomen zijn, maar hoeft er beslist geen oom of tante of neef of nicht tegen te zeggen. En hoewel een vleermuis piept, heeft ze niets te maken met een muis, die van de kaas en het spek snoept.

Een veenmol is geen mol, doch een insekt. En de hazelworm is in de verste verte geen worm of slang, doch een hagedis.

Nog gekker is het bij een walvis, want dit reuzendier, dat in de zee leeft, is geen vis, maar een zoogdier. Een zeehond zwemt ook in de zee, maar is natuurlijk geen echte hond.

L. t. B.

De tovenaar maakt een grapje

door Maurice Dolbier

Kapitein Powers, met zijn atoomgeweer en dodelijke stralen, versloeg alle vijanden. Maar tegen een klein tovenaartje was hij niet opgewassen.

Kapitein Jett Powers had ogen, die door stenen muren konden zien, vingers, die hypnotische stralen uitzonden, en een verstand, dat zo scherp was als een mes, zo helder als water en zo onwrikbaar als een rots.

Ik denk, dat de lezertjes deze eigenschappen wel zullen kennen, maar het is toch goed om er eens over te praten. Kapitein Powers, door stripverhalen over de hele wereld bekend geworden door zijn avonturen, die altijd op een overwinning voor hem uitliepen. Maar het is nooit bekend gemaakt, dat kapitein Jett Powers ondanks zijn scherpe verstand eens een enorme nederlaag heeft geleden. Wij moesten dat maar eens vertellen, want je leert per slot van rekening iemand pas goed kennen, als je ook van zijn nederlagen weet. Zelfs helden van stripverhalen zijn niet onoverwinnelijk.

Het was al met een soort nederlaag begonnen.

De kapitein en zijn twee leerjongens, Steven en Huug, waren in Arabië, waar zij juist een oliepijpleiding hadden gered van een bende bandieten, die er een aanslag

op wilden plegen. Zij besloten nu voor de afwisseling eens een avontuur in de toekomst te gaan zoeken.

Dus, nadat zij waren ingestapt in de „Snelheidsmachine naar de Toekomst" van de kapitein, drukten zij op de knoppen en haalden de handels over, die hen met de snelheid van het licht naar de dertigste eeuw moesten brengen. Maar zij maakten een klein foutje, daardoor kwamen zij terecht in de achtste eeuw.

Een vrolijke jonge tovenaar, Dhim genaamd, dwaalde en dartelde een beetje door de enorme woestijn, zichzelf amuserend met het verschuiven van zandheuvels, toen plotseling zijn aandacht werd getrokken door een groot, verblindend licht en een fluitend geluid, dat eindigde met een doffe bons. Op hetzelfde ogenblik maakte Dhim zich onzichtbaar. Hij vloog rond om te zien wat de oorzaak van al dat gedoe was.

Het was niet moeilijk om dat te ontdekken.

Een grote metalen bal, waaruit kleine wolkjes rook te voorschijn kwamen, lag half onder het zand bedolven. Terwijl de djinni, de tovenaar, nieuwsgierig toekeek, ging er een deur in de bal open en een man kwam te voorschijn. Hij droeg een rood-witte mantel.

De man gleed langs de bal naar de grond, keek scherp om zich heen naar de woestijn en toen — de ogen van de djinn rolden bijna uit zijn hoofd — verscheen er een soort ballon uit zijn mond, die langzaam boven zijn hoofd steeg. In het midden van de ballon verschenen woorden; Dhim, die zoals alle leden van zijn tovenaarsvolk erg goed was in talen, las langzaam wat er in de ballon stond:

„We zijn er, Steven en Huug. Kom er maar uit. De kust is vrij."

Het hoofd van een jongen verscheen in de deuropening van de bal en bijna onmiddellijk kwam er ook een ballon uit zijn mond, waar maar één woord in stond: „Hoi!"

De jongen kwam naar buiten en liep op de man af. Maar nog een jongenshoofd verscheen, ook met een ballon uit zijn mond, waarin te lezen stond: „Fijn!"

Hij kwam eveneens naar beneden en de drie mensen schudden elkaar de hand in de bekende Geheime Greep, zoals altijd wanneer zij iets hadden gedaan dat goed was afgelopen.

Een ballon cirkelde boven het hoofd van de man.

„Zo, jongens, we zijn in de dertigste eeuw. Hoe vinden jullie dat?"

De djinn die dichterbij was gekomen, zei zacht: „Hè?" en maakte een sissend geluid.

„Hoorden jullie ook iets?" vroeg Huug door middel van een ballon uit zijn mond, zoals nu eenmaal gebruikelijk scheen te zijn voor de drie vreemde mensen.

„Ik dacht iets te horen," antwoordde Steven.

„Het was alleen maar een woestijnwindje," zei de kapitein.

„Tut-tut," zei de onzichtbare djinn.

„Hee!" riep Steven uit. „Ik hoor het weer."

„Nou, Steven," zei Huug, „de kapitein heeft gezegd wat het is en die weet het, want hij heeft oren als een havik."

De djinn kwam wat dichterbij en bekeek de oren van de kapitein. Hij vond ze helemaal niet lijken op die van een havik.

De kapitein, die dacht dat er een mug rond zijn oor zoemde, sloeg naar zijn hoofd.

„Zo, we zijn dus in de dertigste eeuw," zei Steven; „maar we zijn helemaal alleen. Denken jullie, dat er in de dertigste eeuw geen mensen meer zijn?"

De djinn, die twee zulke enorme fouten in één ballon zag staan, kon het niet langer uithouden. Hij besloot zichtbaar te worden en eens kennis te gaan maken met de drie wezens. Hij had wel zin in een grapje. Dus zo gezegd, zo gedaan, en plotseling stond er midden in de woestijn een djinn, die met een vrolijke glimlach zei:

„Beste mensen, het is de dertigste eeuw niet, maar de achtste. En jullie zijn niet alleen, want ik ben er ook nog."

Nauwelijks had hij zijn eerste woord uitgesproken, of het drietal draaide zich schielijk om en verdween in de metalen bal, de deur achter zich dichtslaand.

„Lieve help," zei Steven, „dat was ook maar op het nippertje."

„Dat is een of ander monster uit de dertigste eeuw," zei de kapitein. „Laten we de dodelijke straal op hem richten."

De kapitein boog zich over zijn instrumentenbord, draaide aan een schakelaar en drukte op een knop.

Dhim, die de bal nog eens bekeek, zag plotseling een oranje lichtstraal op hem gericht, die hem kietelde onder zijn rechterribben. Dhim giechelde. Hij kon helemaal niet tegen kietelen.

De kapitein, die door een onbreekbare ruit naar Dhim keek, fronste zijn wenkbrauwen.

„Dat is vreemd," zei hij met een ballon. „De straal schijnt geen enkele uitwerking te hebben op het monster."

„Wat moeten we dan doen?" vroeg Huug.

„We moeten vertrouwen hebben in de kapitein," antwoordde Steven. „Hij heeft ons al door heel wat avonturen veilig thuisgebracht."

„Ik zal het monster uit elkaar laten vallen," zei de kapitein, zijn kaken op elkaar geklemd. Hij schakelde weer wat en voor de tweede maal kwam er een lichtstraal uit de bal; een paarse ditmaal. Hij trof Dhim onder zijn linkerribben en weer giechelde het tovenaartje. Hij besloot zich voor de grap maar weer eens onzichtbaar te maken.

„Het is gelukt," riep Huug uit.

„Nu het gevaar voorbij is," zei de kapitein, „gaan we het land verkennen. Er is in de buurt een oase."

„Hoe weet u dat?" vroeg Huug. „Ik zie niets."

„Ik ook niet," zei Steven. „Maar de kapitein heeft ogen als een arend."

„Kom," zei de kapitein.

Weer klom het drietal naar buiten, terwijl de djinn toekeek. De kapitein bukte zich en bevestigde twee kleine vleugeltjes aan zijn schoenen.

„Geef mij een hand," beval hij.

De twee jongens gehoorzaamden en daar gingen ze recht omhoog, terwijl Huug de ene hand van de kapitein vasthield en Steven de andere. De djinn floot van bewondering. Ongeveer tien meter boven de grond maakte de kapitein een scherpe bocht en het drietal vervolgde de vlucht nu horizontaal in de richting van de groene oase van Mel-el-Mel.

De djinn vloog snel en onzichtbaar naast hen.

Er woonde in die tijd in een kleine hut in de Mel-el-Mel-oase een personage die een veel groter en luxueuzer huis gewend was. Zijn naam was Fadj-ben-Elkil; vijftien jaar lang was hij de tirannieke vorst geweest van het kleine landje Dahla, totdat het volk genoeg had gekregen van zijn grillen en hem had verdreven. Nu woonde hij in de mooie, maar niet al te grote oase, samen met de man, die zijn raadgever was geweest, de hooghartige Asmid.

Die dag, terwijl de vroegere vorst in de schaduw van een palmboom zat te luisteren naar de vleiende verhalen van Asmid, zagen de twee mannen plotseling een zwarte schaduw in hun richting komen.

„Ik vraag mij af wat dat is," zei de vorst lui

Asmid keek.

„Het zou een vogel kunnen zijn, machtige vorst," zei hij.

„Dat zou kunnen." De vorst geeuwde. „Vertel mij nu het verhaal, waarin ik word vergeleken met een zonnestraal."

„Ja, dat is een heel mooi verhaal," begon Asmid.

„Ik geloof toch niet dat het een vogel is," onderbrak de vorst hem. „Ik geloof, dat het een beest is."

Weer keek Asmid.

„Het zou een beest kunnen zijn, edelste van allen," zei hij toen.

„Beesten vliegen niet," merkte de vorst op. „Tenminste niet de beesten die ik wil ontmoeten. Laten we naar binnen gaan."

„Ik ben niet bang in uw nabijheid," zei Asmid en hij huiverde beleefd.

„Ik ben je erg dankbaar, maar jouw aanwezigheid heeft niet dezelfde invloed op mij. Het lijkt mij dan ook beter naar binnen te gaan, totdat het beest voorbij is."

„Zoals u zegt," knikte Asmid.

De twee mannen stonden op en wandelden snel naar het huis. Bij de deur draaide Asmid zich nog eens om.

„Ik geloof niet dat het een beest is, Hoogheid. Ik geloof dat het een man is," zei hij.

„Mensen vliegen niet," antwoordde de vorst. „Tenminste niet de mensen die ik wil ontmoeten." En hij ging naar binnen en sloot de deur. Snel liepen de twee mannen naar het venster.

„Het is een man met twee jongens," zei Asmid

„Ga naar buiten om te vragen wie zij zijn," zei de vorst.

Asmid verbleekte.

„Ik begrijp niet hoe het volk van Dahla zo'n grappige vorst heeft kunnen verdrijven. Wat ben ik gelukkig, dat ik bij u mag wonen..." en hij lachte zenuwachtig.

„Ik maak geen grapjes," zei de vorst streng.

„Maar, vorst, ik heb beloofd dat ik u nooit alleen zal laten."

„Je hebt ook beloofd dat je al mijn bevelen zou gehoorzamen."

Asmid bedacht met spijt dat hij één belofte te veel had gedaan, haalde diep adem en stapte naar buiten, het gevaar tegemoet

„Aha," riep kapitein Powers uit door middel van een ballon. „Daar hebben we een rijk geklede dorpeling Hou het atoomgeweer klaar, Steven, en let erop dat hij geen onverwachte beweging maakt, terwijl ik hem iets vraag."

De kapitein liep op Asmid af, die even teruggeschrokken was toen hij de ballon uit de mond van de kapitein zag komen. Hij wachtte, terwijl zijn knieën de neiging kregen tegen elkaar te klapperen.

Weer verscheen er een ballon en Asmid was verbaasd te zien dat erin iets stond in het Arabisch.

„Gegroet, man. Ik kom in vrede."

De zin was vriendelijk en Asmid slaagde erin met trillende stem te antwoorden:

„Welkom in de naam van Allah."

Aangesproken te worden door middel van woorden in plaats van een ballon was voor de kapitein iets nieuws, maar hij nam de uitdaging aan.

„Kunt u misschien zeggen waar wij zijn?" vroeg hij vriendelijk.

„U bent in de oase van Mel-el-Mel," antwoordde Asmid. „En wilt u vertellen wie u bent."

„Ik ben kapitein Jett Powers en dit zijn mijn helpers, Steven en Huug. Wij komen uit een land ver over de zee en uit een tijd, die ver vóór de uwe ligt."

Het moeten Romeinen zijn, dacht Asmid, terwijl hij snel zijn geschiedenis even ophaalde.

„U bent welkom, uit welk land of uit welke tijd u ook komt," zei hij beleefd.

„Ik dank u," antwoordde de kapitein. „En met wie heb ik de eer te spreken?"

„Ik ben Asmid en het is geen eer met mij te spreken. Maar ik wil u voorstellen aan mijn meester, vorst Fadj-ben-Elkil, de heerser van Dahla."

De kapitein boog, Asmid boog en de vorst die achter het venster had gezien, dat zijn dienaar geen kwaad was aangedaan, kwam nu ook naar buiten. De kapitein, Huug en Steven werden aan hem voorgesteld en de vorst bekeek met nieuwsgierigheid de wapenen, die kapitein Powers aan zijn riem had hangen. Hij wenkte Asmid naar zich toe en fluisterde hem iets in het oor. Asmids wenkbrauwen gingen omhoog en hij knikte begrijpend. Hij wendde zich tot de kapitein.

„Iedereen kan zien, zeer welkome gast, dat u een machtig man bent, dat u nobel bent en dat u het onrecht bestrijdt."

„Mijn taak," begon de kapitein, „is wetenschap en goedheid in te zetten tegen misdaad en laagheid. Hebt u hulp nodig?"

„Mijn meester, vorst Fadj-ben-Elkil," zei Asmid met trillende stem, „is een ongelukkige balling, van zijn troon verdreven door de slechte praktijken van een paar verschrikkelijke mensen."

De kapitein klemde zijn tanden op elkaar.

„Vertel mij alles," zei hij ferm

Asmid vertelde het verhaal van zijn goede vorst en van het ondankbare volk van Dahla en de kapitein luisterde met aandacht. De vorst knikte instemmend en Huug en Steven wensten, dat zij de taal konden verstaan. De onzichtbare djinn bedacht, dat hij nog nooit zoveel leugens had gehoord, en hij vroeg zich af of hij Asmid niet eens door elkaar zou rammelen.

Toen Asmid uitgesproken was, keek hij naar de lucht boven het hoofd van de kapitein, wachtend op antwoord. En daar verscheen de ballon al met een antwoord, dat niet beter had kunnen zijn.

„Vrees niet," zei de kapitein. „Ik zal de vorst weer op zijn troon zetten. Eén blik in zijn ogen is voldoende om te zien dat hij een eerlijk man is"

De vorst sloeg haastig zijn ogen neer.

„Waar ligt Dahla?" vroeg kapitein Powers. „We zullen er onmiddellijk naar toe gaan."

Toen hij dat hoorde, kon Dhim zich niet langer inhouden. Hij werd zichtbaar en riep uit:

„Die mannen zijn leugenaars. Het volk van Dahla heeft Fadj-ben-Elkil weggestuurd, omdat hij een wrede tiran was."

Kapitein Powers, die stalen zenuwen had, bewoog niet toen de djinn verscheen De prins verschoot van kleur en Asmid wierp zich op de grond.

„Zo zo," zei de kapitein, „zeker een spion van een ander land. Maar we zullen niet naar hem luisteren."

Met een snel gebaar richtte hij zijn vinger op Asmid, die onzichtbaar werd. Kapitein Powers herhaalde het bij Huug, Steven en de vorst. Tenslotte richtte hij zijn vinger op zijn eigen voorhoofd en verdween ook.

Dhim de djinn keek om zich heen en hij kon het niet helpen, maar hij voelde bewondering voor de kapitein.

In de hoofdstad van Dahla was het die morgen bijzonder druk. Kooplui handelden op de volle marktplaats, huisvrouwen maakten het middagmaal klaar, kinderen speelden in de zon en de nieuwe regering, de Raad van Vijf, zat te praten over minder belasting en meer handel.

Precies om twaalf uur kwam een opgewonden jongen naar de raadskamer en riep:

„De tiran is teruggekeerd."

De raadsleden sprongen op.

„Hij is op het plein," vertelde de jongen, „en er is iemand bij hem, die zegt dat de tiran weer op de troon moet."

De vijf raadsleden haastten zich naar het marktplein, waar een grote massa mensen stond. Zij baanden zich een weg naar voren, naar een stenen platform, waarop de vorst en Asmid stonden met in hun midden een man in een rood-witte mantel.

De eerste raadsman stapte naar voren en wees beschuldigend naar de vorst.

„U bent gewaarschuwd nooit meer terug te komen of u wordt gedood."

De vorst wreef in zijn handen en keek naar de kapitein.

„Volk van Dahla," begon deze en het volk hield zijn adem in, toen het de ballon boven het hoofd van kapitein Powers zag. „Ik heb uw vorst teruggebracht en ik vraag u de verraders in uw midden weg te zenden."

Het duurde even voordat de mensen begrepen wat de kapitein zei, want alleen zij die op de voorste rij stonden, konden lezen wat er werd gezegd. Toen zij het begrepen hadden, gromden ze.

„Wij willen Fadj-ben-Elkil niet terug. Bemoei u met uw eigen zaken," riep de eerste raadsman, die het moedigst was.

„Ik wil niet onmiddellijk dreigen," hervatte de kapitein zijn rede, „maar als het niet goedschiks gaat, dan kwaadschiks. Jullie moeten jullie rechtmatige vorst erkennen, anders..."

Niemand zou ooit weten waarmee de kapitein had willen dreigen, want terwijl hij sprak, werd zijn ballon plotseling pikzwart. De woorden waren verdwenen

Dhim, de onzichtbare djinn, grinnikte over zijn eigen grap en wachtte af wat de kapitein nu ging doen. Deze keek juist naar zijn ballon en zijn gezicht werd rood.

De ballon verdween en er kwam een nieuwe, waarin te lezen stond: „Vijandelijke machten zijn aan het werk, maar zij zullen mij niet verhinderen Dahla te redden."

De woorden bleven maar heel even in het goede rijtje staan. Dhim stak zijn onzichtbare hand uit en verschoof het een en ander, zodat de mensen lazen: „Adnijijkelve htcamen njiz ana the krew, aram izj zlunel jim tine neredvrehni ahdla et dedrne."

De mensen begonnen te lachen, de vorst en Asmid keken elkaar zenuwachtig aan, de kapitein werd paars en had grote

moeite opnieuw een ballon uit te stoten. Dhim keerde onmiddellijk de woorden om.

Nu was het gelach niet van de lucht; Asmid begon om zich heen te kijken naar een plekje, waar hij kon verdwijnen. De vorst wreef niet langer in zijn handen, maar beet op zijn nagels.

„Stilte," riep de kapitein in een ballon.

Dhim beet snel de ballon los van de mond van de kapitein en de letters vielen op straat. Toen maakte hij zich weer zichtbaar.

„Volk van Dahla," riep hij, „Fadj-ben-Elkil zal nooit terugkeren om jullie te kwellen. Ik zal ervoor zorgen, dat jullie voorgoed van zijn tirannie bevrijd worden."

De mensen juichten.

„Wat die man in zijn rood-witte mantel betreft," vervolgde Dhim, „we kunnen hem niets kwalijk nemen. Hij komt uit een andere tijd en kent misschien geen tirannen. Het is daarom beter dat hij ons land en onze tijd verlaat. En dat gaat zo. . ."

Het tovenaartje werd groter en groter, pakte met één hand de kapitein, Steven en Huug, met de andere hand de vorst en Asmid en verdween, de mensen van Dahla in vrede achterlatend.

Boven de oase van Mel-el-Mel liet Dhim twee van zijn passagiers vallen. Zij vielen, gelukkig voor hen, in het zachte zand. Daarna vloog hij naar de metalen bal. Hij landde voorzichtig en zette de kapitein, Steven en Huug op de grond.

„U zult veel gelukkiger in uw eigen tijd zijn," merkte hij vriendelijk op. „De achtste eeuw moet zijn problemen oplossen zonder uw hulp."

„De achtste eeuw?" herhaalde Huug met verbazing en voor het eerst keek hij met enige twijfel naar de kapitein.

De kapitein, wiens gezicht nu diepblauw was, richtte zijn atoomgeweer op Dhim, maar deze liet het met een simpel gebaar in rook opgaan. Hij pakte het drietal op en zette ze zonder veel woorden in de metalen bal. Juist wilde hij de deur sluiten, toen een glimlach op zijn gezicht verscheen. Een grote ballon kwam uit zijn mond. Er stond maar één woord in: „Vaarwel."

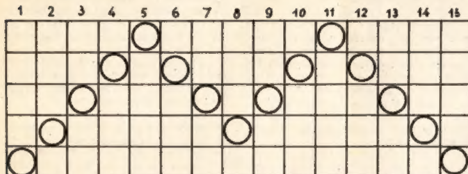
De ballon hing er nog steeds, toen de metalen bal al terug was in de twintigste eeuw en Dhim al weer lustig bezig was met het verschuiven van zandheuvels.

Een zacht woestijnwindje greep de ballon en blies hem hoger en hoger, totdat hij uit het gezicht verdwenen was.

Het tovenaartje werd groter en groter, pakte met één hand de kapitein, Steven en Huug, met de andere de vorst en Asmid en verdween, de mensen van Dahla in vrede achterlatend.

WIE PUZZELT ER MEE?

Spreekwoordpuzzel

In deze rechthoek moet je de hieronder gevraagde woorden van boven naar beneden invullen. Als je de goede woorden gevonden hebt, vormen de letters in de cirkeltjes een kort spreekwoord.

1 Hoogwater
2 Zuivelprodukt
3 Koren
4 Voor het leven onmisbare vloeistof
5 Lichte mist
6 Groot land in Azië
7 Vuistslag
8 Verscheurend dier
9 Vandaag
10 Tor
11 Neerslag
12 Onnatuurlijk klein mens
13 Restje eten
14 Dagblad
15 Ooft

OPLOSSING VAN DE PUZZEL UIT ONS VORIG NUMMER

Kameelpuzzel

```
D       Z  O  N
O       A
R IJ D  E  N
S    O     D  R  O  O  G
T    R           A     R
          W  O  E  S  T  IJ N
          A           E     S
          T
          E
          R
```

Gebroken woorden

BOOM	TREE
ZUID	STAM
AUTO	INKT
DRUK	STAF
TRAP	POOL
MAAT	REIS

Dit is een rijtje woorden van acht letters, maar ze zijn doormidden gebroken en de achterste stukken staan niet meer op de goede plaats. De voorste stukken laat je dus zo staan en je probeert de achterste te plaatsen bij het voorste stuk, waar het bij hoort. De letters van de vijfde rij vormen dan van boven naar beneden gelezen de naam van een lekkernij.

SJORS *geeft voetballes*

Dertiende en laatste les: **TRAPPEN**

COCO DE CLOWN

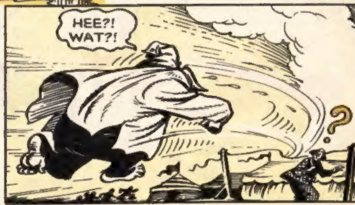

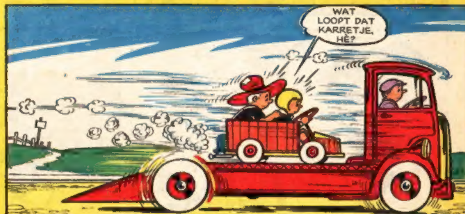

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 30, Antwerpen. Prijs: 5 frank.